

главна – једнострана, неузвраћена љубав према Западу. А та је, са своје стране, за мање од једног века касније, родила руску револуцију, која је била круна покушаја да се од гована и батина изгради сопствена Европа, али на чврстим темељима у то време најнапредније западне (марксистичке) филозофије.

Покушај није успео, али од методе нисмо одустали. Верује се да ми немамо идеологију, али је ми последњих тридесет година у ствари имамо. Чак и ако нигде није записана, интуитивно је разумљива свима од врха до дна. Њена суштина је била у интеграцији у глобални свет, свет Фукујаминог „Краја историје” – по готово сваку цену, под било којим условима, са спремношћу да се преда и жртвује било шта, само да нас одведу у свој песак и да тамо правимо ускршне колачиће.

Много смо напредовали у овом правцу, али се на крају нешто поварило. Испоставило се да нас не прихватају ни као лешину ни као страшило, чак и ако дајемо све и све жртвујемо. Како опстати у овој ситуацији, не знамо; одавно смо заборавили да тражимо друга решења.

Мени је лакше – знам њихова оруђа, њихов *Zeitgeist* и њихов дивни нови свет. Све што је у њему некад било вредно, они су до сада сами просули у тоалет. Они више не траже ни нова знања, ни нове земље и светове, ни срећу или правду. Али у њиховим рукама и у мислима је дело генерација њихових предака, који су све то тражили. И у процесу тражења створили најбољу машину доминације и потчињавања на свету, засновану на супериорности технологије и знања. И сад ми имамо посла управо с том машином.

Предмет спора није Крим, већ Рим. Кад кажемо „Крим је наш”, ми имамо у виду „наш Рим” – не град већ синоним за цивилизацију. Ако сад будемо могли да издржимо, спасићемо нешто много више од себе. Али – треба издржати.

СЕЋАЊЕ НА ВЕЛИКОГ И СТРАШНОГ Д. БИКОВА

Пише: Олга Андрејева

Сећам се, једног дана сам спровела у дело дугогодишњи стратешки план – да видим Диму Бикова уживо. Сви знају Д. Бикова, а ја не.

Морам чути великог и страшног Д. Бикова, рекла сам себи. Па добро, не свиђа ми се начин на који он пише, али не увек, не свиђа ми се ни шта говори, али не увек. Понекад, рекох себи, у његовим речима се чује туга усамљеног генија који жели да га воле и савременици, а не само потомци. Треба помоћи човеку.

И пошла сам.

Д. Биков је представљао књигу мемоара различитих писаца о њиховом школском совјетском детињству. Наступао је као колекционар и менаџер – његово име је ипак било на насловној страни.

Мало сам закаснила и ушла баш у тренутку кад је велики Д. Биков објашњавао публици да је књига коју је требало да препоручи веома лоша. Просто ужасна. Зато што су сећања тамо углавном добра и светла. Детињство, учитељи... уопште нема немилосрдне истине времена. Све саме глупости, јер је совјетска власт страшна, страшна и још једном страшна.

Публика се смејала, уверена да је то шала.

А његова, Д. Бикова, лична сећања на совјетски режим и школу су апсолутно ужасна – наставио је Д. Биков. Гњавили су га другови из разреда, али, на срећу, нису га додали, и ако он сам напише своје мемоаре о школи, назваће их „Белешке недодаваљеног”.

Публика се поново смејала. Стегнуто.

Онда је велики Д. Биков почео да објашњава да је овде присутна публика одвратна, баш као и совјетска власт, јер им се, наравно, неће допасти његове будуће Белешке, јер имају обичај да расправљају о Јеврејима у кухињи, али будући да ће, кад он напише Белешке, његова слава већ бити бескрајно велика, уопште га неће бити брига.

Публика се поново смејала, али без ранијег младалачког ентузијазма.

Затим је своје добила књижара која је организовала презентацију, па издавачка кућа која је књигу објавила, па Русија у целини, лично Путин и још понеко...

Публика је наставила да се смеје, али некако суздржано. И ја сам почела да гледам окол. Испоставило се да је сала била испуњена сасвим различитим људима. Сви око мене су се освртали. Али на разне начине.

Један део публике је грабежљиво погледавао око себе. У очима је јасно сијала жеђ за крвљу и свежим месом са кавијаром. Хајде, говориле су те очи, ко се ту спремио да увреди великог Д. Бикова? Само зуцни, и ми ћемо те одмах појести. Остала публика је бојажљиво и уморно гледала око себе. То јест, схватили су да ће их, ако само мрдну, прогутати на лицу места, па су тихо седели и покушавали да погоде где да се смеју, да се не би одали.

У међувремену, у очима великог Д. Бикова све јаче је сијала жеђ за крвљу и месом, а у његовом гласу – разочарање. Изгледало је као да је велики Д. Биков дошао да задиркује лавове, али се показало да су лавови старе мачке, које су лежале на сунцу и нису нападе Д. Бикова. Нико га није називао петом колоном, либералом

и другим примитивним речима. Напротив, публика је била нема. Велики Д. Биков се ипак још надао и трудио се свом снагом да га бар неко лупи по њушци.

Помислила сам да сам свој стратешки план већ испунила. Видела сам великог Д. Бикова, и није ми потребно да знам ко ће кога овде лупити по њушци. Зато сам кренула према излазу.

Ако сутра у вестима прочитам о случајевима масовног канибализма у Москви, нећу се изненадити. Све је томе водило.

СИВА ЗОНА ГЕНОЦИДА

Пише: Сергеј Мачински

Обилазак ратишта. Дивље шуме, мочварна поља обрасла жбуњем, блато и њиве; схватио сам да је и дивљина ових места – рат. Раније су ту била села, засеоци, салаши. Људи су овде живели, али их је рат отерао из њихових станишта и срушио им куће.

Европа је поносна на своју историју. Дворци, вековима стара камена здања са историјом породица које су у њима живеле од давнина. Ми то не можемо да покажемо, не можемо да се поносимо кућом коју је срезао наш прадеда, јер су њихови европски дедови и прадедови спалили наше куће, претворили наша села у фронт и у пепео. А на крају ратова, ни на пепелиште нисмо имали коме да се вратимо, јер су од Буга до Одре наши прадедови-ослободиоци завршили у масовним гробницама које, као хијене, сада растурају потомци ослобођених.

Некад асфалтни пут, разбијен у рушевине. Возећи аутомобил овуда, можете за недељу дана постати ас рели трка. Брзина је важна како вас не би погодили. Контролни пункт остављен од трупа које иду напред, црвене заставице „Чувај се мина!”, капи крви на златном непокошеном житном пољу. Окука и – „сива зона”.

Преврнути, изрешетани, остављени на ивици пута мртви аутомобили. Гусеница тенка погођена зарђалом змијом завлачи се у јарак поред пута као бизарни удав. Куће. Мртве, ратом побијене куће. Нечији дом, нечији понос, нечија мала породична историја.

Прозори покидани експлозијама. Са жалобном шкрипом шарки, врата која стењу, као у болу. Кровови срушени ударима тешких граната, клизнули на бок, као капа сеоског пијанице.

Капије и ограде изрешетане мецима и гелерима, мрље од рђе уоквирују поцепане рупе. Нокаутирани, као да их је истоварило чудовиште по имену Рат, углови и зидови кућа. Обод села.

У центру куће, споља нетакнута, али су и њих пљачкаши и време убили, натеравши их да у улицу разбијену тенковима гледају празним очним дупљама прозора извађених из оквира.